



## חלב חם

זה היה הקיץ החם ביותר מזה מאה שנה וספטמבר היה החודש החם ביותר בקיץ ההוא. אלמלא החום, אני משערת שהוא היה נולד מזמן. אבל בחום כזה, שתי דקות אחרי שהורמוני הלידה החלו מתפשטים בגופי, העובר נרדם. זה קרה פעם אחר פעם, כך שהוא פשוט לא נולד.

זריקות הזירוז הובילו לצירים קצרצרים. גם הן לא הצליחו להחזיק אותנו ער. ומה לעשות, בלי שהוא יעשה את החלק שלו בעבודה, לא היה סיכוי שיוולד.

פעמיים נקבע לי תור לניתוח קיסרי, אבל בפעם הראשונה המנתח נרדם ובפעם השנייה נרדם המרדים. למרדים היה פחות מזל מאשר למנתח, שנרדם על הספה בסלון ביתו תוך שהוא מנפנף על עצמו בעיתון סוף-השבוע, משום שהמרדים כבר היה בדרך ונרדם על ההגה באמצע הכביש המהיר לבית-החולים. מטבע הדברים, יותר הוא לא הרדים אף מנותחת לניתוח קיסרי. או לניתוח אחר.

החום גבר והעובר ישן ברחם. רק בארוחות הוא התעורר וזז, בעיקר כשאכלתי גלידת מסטיק ברוטב קרחונים ומלח ים. את הקרחונים היה צריך להטיס בתוך מקפיאי ענק מהקוטב הצפוני מדי יום כיוון שרשת החשמל קרסה כל שעתיים מעומס הצריכה. מחירי הגלידה האמירו, אבל לא היה שום דבר אחר שבאמת רציתי לאכול. אכלנו ביחד מהגלידה שש או שבע פעמים ביום.

העובר שברחם אכל וגדל. האולטרסאונד האחרון, בתחילת החודש האחד-עשר, העריך את משקלו בלמעלה משמונה קילוגרם. לאחריו, לא נעשה עוד אולטרסאונד כיוון שמערכת

החשמל קרסה סופית והגנרטורים בבית-החולים נשמרו לפעולות מצילות חיים. אבל אני הרגשתי איך העובר מוסיף לגדול. הבטן שלי הגיעה לירכיים ואת הבעיטות הרגשתי עד הגרון. כשהבטתי במראה, דימיתי שאני רואה דמות כפולה. כנראה שהוא יהיה גדול יותר ממני בקרוב. רוב הזמן ישבתי על הרצפה וניסיתי לספוג את הזיעה הניגרת בסדינים אבל השלולית התפשטה בכל החדר. כמעט שלא יכולתי לזוז, כמעט שלא יכולתי לישון

כשכבר הצלחתי להירדם, חלמתי על חיות. רק על חיות גדולות. פילים, ג'ירפות ולפעמים גם דובים באו לבקר עם גוריהן. פעם אחת הגיעו פנתר שחור וגורת פנתרים. רציתי להבין מה הן מנסות לומר לי, אבל לילה אחר לילה הן שתקו וחודש נובמבר התחיל. מזג-האוויר לא הראה סימני שינוי. בשנים-עשר בנובמבר אחר-הצהריים, הרגשתי תנועה בבטן. פתאום הבנתי שזו בעצם הנשימה שלו בתוכי, מלאה ועמוקה ממש כמו הנשימה שלי. מה קרה אחר-כך אני לא זוכרת. נרדמתי על הרצפה.

\*\*\*

לא הרוח הקרה העירה אותי ולא קול טיפות הגשם, אלא היעלמותה הפתאומית של הדחיסות שבגוף. מה שהעיר אותי היה הריק. רק שדיי היו גדושים.

כשפקחתי את עיניי, ראיתי עלם יפה-תואר יושב לצדי, עירום כביום היוולדו ומחייך. את העיניים הדומות לשלי זיהיתי מיד, אבל חלף זמן עד שהבנתי שלא סתם הוא עירום כביום היוולדו, שהיום הזה הוא אכן יום היוולדו.

שתקנו.

"אני צמאה," לחשתי לבסוף.

"גם אני," הוא ענה בקול שצרידות של התחלפות הקול ניכרה בו.

"אני רעבה," אמרתי, בקול מעט רם יותר.

"גם אני, אמא. אני מחכה כבר הרבה זמן שתתעוררי כדי לינוק."

העלם הוסיף לחייך. אני לא.

הוא הושיט לי חיתול.

לא לקחתי את החיתול. ממילא זה היה חיתול שנועד לתינוק שאך נולד ואיך יעלה עליו? העלם הסתכל הישר בעיניי. עצמתי אותן. לרגע הצטמררתי. קור חדר מבחוץ.

"אמא", הוא קרא ואני לא ענית, ושוב קרא "אמא", ושוב לא ענית.

כשפקחתי את עיניים, ראיתי שהוא עדיין מסתכל הישר בעיניי ומושיט אליי את החיתול. "אני לא יכולה", אמרתי והתחלתי לבכות. הכנסתי את האצבעות לפה כדי לעזור לעצמי להירגע, אבל המשכתי לבכות ולבכות.

העלם הביט בי ממושכות. לבסוף הנהן לאטו, קיפל את החיתול והתרומם. "טוב, אמא, אם זה מה שאת רוצה."

הוא יצא מהחדר ואני שמעתי את צעדיו המתרחקים ואת הדלת הננעלת ושמעתי איך הבכי שלי נחלש אבל לא פוסק. שעה אחת חלפה ואולי שעתיים ואולי עשר שעות. כשהדלת נפתחה שוב, העלם היה לבוש לגמרי. הוא נכנס לחדר, בידו בקבוק מלא חלב, והתיישב לידי על הרצפה, שורק נעימת שיר-ערש שלא הכרתי. בעדינות, הוא הכניס את פטמת הבקבוק בין שפתיי ואני לגמתי מהחלב החם.

שוב נרדמתי.